

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 242.039 van 2 juli 2018
in de zaak A. 221.810/XIV-37.374**

In zake : Haliyatu OWOLABI
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrick Huget
kantoor houdend te 1000 Brussel
Regentschapsstraat 23
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 29 maart 2017, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 182.657 van 22 februari 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 12.411 van 3 mei 2017.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 maart 2018.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Marie El Khoury, die *loco* advocaat Patrick Huget verschijnt voor verzoekster, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster komt België binnen naar eigen zeggen op 30 augustus 2014 en zij dient op 22 september 2014 een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 8 september 2016 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in haren hoofde.

Verzoekster tekent tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 10 oktober 2016. Met een arrest van 22 februari 2017 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van 10 oktober 2016. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster werpt in een eerste middel de schending op van de artikelen 33, 35, 36, 105, 108 en 159 van de Grondwet, van de artikelen 39/16, 39/17, 39/18 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006).

Verzoekster citeert de motivering van het bestreden arrest waarmee wordt beslist de in het Frans opgestelde stukken die bij het verzoekschrift tot beroep waren gevoegd niet in overweging te nemen. Zij voert aan dat de in het eerste cassatiemiddel aangehaalde bepalingen zijn geschonden omdat artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 werd genomen “zonder wettelijke bevoegdheid”. Uit geen bepaling van de vreemdelingenwet noch uit een andere tekst blijkt een formele machtiging aan de Koning voor deze specifieke regel die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou toelaten om stukken van partijen die niet zijn onderworpen aan de wetgeving inzake het taalgebruik in bestuurszaken, niet in overweging te nemen wanneer deze stukken zijn opgesteld in een andere taal dan deze van de procedure. Artikel 39/18, derde lid, van de vreemdelingenwet verbiedt niet dat de bijlagen van een procedurestuk zijn opgesteld in een andere taal dan deze bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van die wet. Verzoekster besluit dat de regel van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 niet kan worden teruggevonden in de vreemdelingenwet zodat deze bepaling de bevoegdheid van de Koning overschrijdt en de toepassing ervan bijgevolg moet worden uitgesloten op grond van artikel 159 van de Grondwet.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt toe dat de interpretatie van artikel 39/18 van de vreemdelingenwet als zouden de bij het verzoek gevoegde stukken in dezelfde taal moeten worden ingediend, ertoe zou leiden dat asielaanvragers zich in een veel striktere procedurele situatie bevinden dan partijen die zijn onderworpen aan de taalwetgeving in bestuurszaken. Deze interpretatie zou zonder objectieve, redelijke en proportionele grondslag een verschil in behandeling creëren tussen de partijen in een procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Beoordeling

6. Artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 luidt:

“De stukken waarvan de partijen willen gebruik maken worden in originele vorm of onder vorm van een kopie voorgelegd en dienen, indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld, vergezeld te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

Bij gebreke aan een dergelijke vertaling, is de Raad niet verplicht deze documenten in overweging te nemen.”

Dit koninklijk besluit en deze bepaling vinden rechtsgrond in artikel 39/68 van de vreemdelingenwet, naar luid waarvan de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vastgesteld bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Naar luid van artikel 39/18, eerste lid, van de vreemdelingenwet mogen “de partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, [...] voor hun akten en verklaringen de taal gebruiken welke zij verkiezen”. Het derde lid van dit artikel schrijft voor dat “in afwijking van het eerste lid, [...] op straffe van niet-ontvankelijkheid, de asielzoeker het verzoekschrift en de overige procedurestukken [moet] indienen in de taal die is bepaald bij het indienen van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/4”. De bij een asielaanvraag gevoegde stukken zijn echter niet noodzakelijk “akten en verklaringen” van een partij en zij vormen als dusdanig ook geen “verzoekschrift” of “overige processtukken” zoals bedoeld in het voornoemde artikel.

‡ACHSKFHCD-BDEDGGM‡

Vermits enerzijds de Koning is gemachtigd om de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen en anderzijds artikel 39/18 van de vreemdelingenwet niets voorziet over de taal (eventueel de vertaling) van de bij een asielaanvraag gevoegde stukken, vermag de Koning op grond van zijn bevoegdheid om verordeningen te maken die nodig zijn voor de uitvoering van de wet een bijkomende regeling uit te werken voor de bij een aanvraag gevoegde stukken, zoals Hij met artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 heeft gedaan. Het voornoemde artikel 8 verbiedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overigens niet kennis te nemen van in een andere taal opgestelde stukken waarbij geen vertaling is gevoegd, doch geeft hem enkel de mogelijkheid deze niet in overweging te nemen. Het blijkt derhalve niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 had moeten uitsluiten bij gebrek aan voldoende rechtsgrond.

7. Waar verzoekster zich in de memorie van wederantwoord beroept op een vermeend “verschil in behandeling [...] zonder objectieve, redelijke en proportionele grondslag” door de verplichting de stukken in dezelfde taal als het verzoekschrift in te dienen, roept hij in wezen een schending van het gelijkheidsbeginsel in die hij niet in het middel in het verzoekschrift tot cassatie heeft opgeworpen. Zijn kritiek is in die mate niet-ontvankelijk.

Alleen al om die reden dient niet te worden ingegaan op de in de memorie van wederantwoord voorgestelde prejudiciële vraag betreffende een mogelijke schending van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet door artikel 66 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, naast de vaststelling dat het Hof van Justitie van de Europese Unie niet bevoegd is om een Belgische wettelijke bepaling te toetsen aan de Belgische Grondwet.

8. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9. Verzoekster werpt in een tweede middel de schending op van artikel 159 van de Grondwet, van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, gelezen samen met artikel 39/21, § 2, vierde lid, van de vreemdelingenwet, met artikel 43, § 3, derde lid, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 ‘op het gebruik van de talen in bestuurszaken’ (hierna: de bestuurstaalwet) en met de artikelen 5 en 7 van de wet van 30 juli 1938 ‘betreffende het gebruik der talen bij het leger’ (hierna: de wet van 30 juli 1938) en van “het vereiste om de toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 [...] uit te sluiten daar deze niet strookt met voornoemde grondwettelijke en wettelijke bepalingen”.

Verzoekster voert aan dat magistraten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verondersteld zijn op basis van hun diploma minstens een passieve kennis te hebben van een andere proceduretaal dan deze van hun diploma. Zij acht het onredelijk en disproportioneel om de bij het dossier gevoegde stukken op dezelfde manier te behandelen, ongeacht of ze zijn opgesteld in een van de proceduretalen of in een andere taal. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had daarom de toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 moeten uitsluiten met toepassing van artikel 159 van de Grondwet.

10. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt toe dat artikel 39/21, § 2, van de vreemdelingenwet niet verbiedt dat de andere leden van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, minstens passief, een kennis van de andere taal van de procedure hebben. Door toe te laten dat de bij het verzoekschrift gevoegde stukken kunnen worden geweerd naargelang de goodwill van de rechter ten gronde, schendt artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel.

Beoordeling

11. Uit de behandeling van het eerste middel blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 soeverein beslist om niet-vertaalde stukken van een verzoeker al dan niet in overweging te nemen. In de mate dat verzoekster de beoordeling dienaangaande in het bestreden arrest in strijd zou achten met het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel, is het middel niet-ontvankelijk vermits deze algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing zijn op juridictionele beslissingen zoals het bestreden arrest.

12. Behalve de bepaling in artikel 39/21, § 2, eerste lid, dat “ten minste drie leden van de Raad, de hoofdgriffier van de Raad en ten minste twee griffiers [...] het bewijs [dienen] te leveren van de kennis van de andere taal dan die waarin hun diploma is gesteld”, bevat de vreemdelingenwet geen verplichting voor de magistraten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om een (actieve of passieve) kennis te hebben van de andere landstaal dan deze van hun diploma.

Het in het opschrift van het middel aangehaalde artikel 39/21, § 2, vierde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt enkel aan de hand van welk examen de magistraten het bewijs kunnen leveren van de kennis van de andere taal. Dit houdt geen verplichting in en er kan ook niet uit worden afgeleid dat de rechters in vreemdelingenzaken minstens een passieve kennis van de andere taal moeten hebben, zoals verzoekster voorhoudt. Verzoeksters kritiek gaat uit van een foutieve interpretatie van het voornoemde artikel 39/21, § 2, vierde lid en zij kan daaruit dan ook geen schending afleiden van de overige in het middel aangehaalde bepalingen.

13. Het tweede middel kan niet tot cassatie leiden.

Derde middel

Uiteenzetting van het middel

14. Verzoekster werpt in een derde middel de schending op van artikel 39/21, § 2, vierde lid, van de vreemdelingenwet, gelezen samen met artikel 43, § 3, van de bestuursstaalwet, met de artikelen 5 en 7 van de wet van 30 juli 1938 en met artikel 54 van de gecoördineerde wetten van 31 december 1949 ‘op het toekennen van de academische graden en het programma van de universitaire examens’.

Verzoekster voert aan dat, in tegenstelling tot hetgeen in het bestreden arrest wordt gemotiveerd, de vereiste van minstens een passieve kennis van de andere landstaal voor iedere rechter in vreemdelingenzaken voortvloeit uit de in dit cassatiemiddel aangehaalde bepalingen, minstens uit het geheel van die bepalingen of een deel ervan.

15. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt toe dat volgens afdeling 6 van het koninklijk besluit van 8 maart 2001 ‘tot vaststelling van de voorwaarden voor het uitreiken van de bewijzen omtrent de taalkennis voorgeschreven bij artikel 53 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken samengevat op 18 juli 1966’ (hierna: het koninklijk besluit van 8 maart 2001) het taalexamen betrekking heeft op “het begrijpen van gebruikelijke teksten” en “het opstellen van correcte schriftelijke teksten, met uitsluiting van vertalingen”. Het is *a fortiori* moeilijk te voorzien dat de rechters bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet onderworpen zijn aan de minimale voornoemde vereisten van tweetaligheid. Indien dit niet het geval zou zijn, wijst verzoekster erop dat het voor de voornoemde rechters vereiste master- of licentiaatsdiploma in de rechten wettelijk een verplichte les in de tweede taal inhoudt.

Beoordeling

16. Uit de behandeling van het tweede middel blijkt dat verzoekster uit artikel 39/21, § 2, vierde lid, van de vreemdelingenwet geen passieve kennis van de andere landstaal kan afleiden in hoofde van iedere rechter in vreemdelingenzaken. Verzoekster kan bijgevolg niet de schending van de overige in het voorliggende cassatiemiddel aangehaalde bepalingen inroepen, gelezen samen met het voornoemde artikel 39/21, § 2, vierde lid.

Het derde middel faalt in die mate naar recht.

17. Verzoekster heeft in het verzoekschrift tot cassatie geen schending opgeworpen van afdeling 6 van het koninklijk besluit van 8 maart 2001 en zij toont niet aan dat zij daartoe niet in de gelegenheid was. Bijgevolg vermag zij deze kritiek niet voor het eerst op te werpen in de memorie van wederantwoord.

Het derde middel is in die mate niet-ontvankelijk.

18. Het derde middel kan niet tot cassatie leiden.

Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

19. Verzoekster werpt in een vierde middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhaalt, de schending op van de artikelen 39/17, 39/18 en 51/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006.

Verzoekster voert aan dat artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006, gelezen samen met de artikelen 39/17, 39/18 en 51/4 van de vreemdelingenwet, niet kan worden geïnterpreteerd in de zin dat het zou toelaten

om stukken te weren die bij de procedurestukken zijn gevoegd door een niet aan de wetgeving betreffende het taalgebruik in bestuurszaken onderworpen partij indien ze zijn opgesteld in één van de landstalen die zelf een proceduretaal is waarvan minstens een passieve kennis kan worden verondersteld in hoofde van de rechters in vreemdelingenzaken. Verzoekster verwijst naar de vorige middelen en betoogt dat, voor zover artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 enige rechtsgrond zou kunnen vinden in de vreemdelingenwet, *quod non*, deze reglementaire bepaling enkel conform de wet kan worden geïnterpreteerd.

Beoordeling

20. Artikel 39/17 van de vreemdelingenwet heeft enkel betrekking op de verzoekschriften en de memories van “een aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken onderworpen partij”, terwijl verzoekster niet aan de bestuurstaalwet is onderworpen.

Artikel 39/18 van de vreemdelingenwet is wel van toepassing op verzoekster als een niet aan de bestuurstaalwet onderworpen partij, doch bij de behandeling van het eerste middel is reeds vastgesteld dat het derde lid van deze bepaling betrekking heeft op “het verzoekschrift en de overige procedurestukken” en dat de Koning vermocht een bijkomende regeling uit te werken voor andere stukken waarvan een verzoeker wenst gebruik te maken en die zijn opgesteld in een andere taal dan de proceduretaal.

Artikel 51/4, § 1 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de taal van het onderzoek van de asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zijnde het Nederlands of het Frans. In § 2 van dit artikel wordt de mogelijkheid voor de vreemdeling aangegeven om een beroep te doen op een tolk en wordt de wijze bepaald waarop de keuze tussen het Nederlands en het Frans als taal van het onderzoek gebeurt. Deze bepalingen hebben enkel betrekking op de taalkeuze en de bijstand van een tolk op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster

brengt in het middel echter geen kritiek uit tegen de vaststellingen dienaangaande in het bestreden arrest, zodat het middel in die mate niet-ontvankelijk is. Voor zoveel als nodig kan wat dat betreft ook worden verwezen naar de behandeling van het vijfde middel hierna.

Artikel 54/1, § 3, houdt in dat de overeenkomstig § 2 van dat artikel gekozen of bepaalde taal van het onderzoek ook wordt gebruikt in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekster betwist echter niet dat deze taal het Nederlands is. Hij toont wat dat betreft geen schending aan van deze bepaling.

Uit geen van de door verzoekster aangehaalde bepalingen blijkt een vermoeden van een passieve kennis van de andere landstaal in hoofde van de rechters in vreemdelingenzaken. Die interpretatie is gesteund op een foutieve interpretatie van de aangehaalde bepalingen.

21. Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

22. Verzoekster werpt in een vijfde middel de schending op van artikel 1 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het vluchtelingenverdrag), gelezen samen met punt 205 van het handboek van de Verenigde Naties betreffende de toepasselijke procedures en criteria om het statuut van vluchteling te bepalen (hierna: de proceduregids van de Verenigde Naties), van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 6 van het verdrag over de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van het recht van verdediging, met inbegrip van het

recht te worden gehoord, van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: richtlijn 2005/85), van richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming’ (hierna: richtlijn 2011/95) en van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 ‘betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming’ (hierna: richtlijn 2013/32).

Verzoekster citeert de motivering van het bestreden arrest en voert aan dat, in tegenstelling tot die motieven, de thans in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen zijn geschonden vermits de procedure niet toelaat om, *primo*, te verzekeren dat de tolk en de ambtenaar de taal gebruiken die zij voldoende beheersen om de verklaringen van de asielzoeker over te brengen en, *secundo*, te verzekeren dat de advocaat van de asielzoeker zelf, overeenkomstig de taal van de procedure, de betrouwbaarheid van de uitgewisselde gezegden tussen de ambtenaar en de tolk zou kunnen controleren. Vervolgens herneemt verzoekster letterlijk haar voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerd middel.

23. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij benadrukt dat de talenkennis van de *protection officer* en de tolk geen feitenkwestie is maar een juridische vraag omtrent de bescherming van de asielzoeker. De asielaanvraag houdt in dat de verklaringen getrouw worden vertaald en vertolkt, met eerbied van het recht van verdediging.

Beoordeling

24. Verzoekster herhaalt in wezen slechts haar voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen middel. Zij gaat niet in op de motivering in het bestreden arrest dat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet “niet verbiedt aan de ambtenaar die het interview van de asielzoeker afneemt zich uit te drukken in een vreemde taal” en dat “de omstandigheid dat de advocaat die de verzoekende partij vergezelt tijdens het gehoor op het CGVS aanvoert dat hij het Engels onvoldoende beheerst, [...] zich hier niet tegen [verzet]”, noch op de concrete motivering waarom geen schending van het recht van verdediging of van het in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie opgenomen hoorrecht aan de orde is. Verzoekster bekritiseert evenmin de vaststelling in het bestreden arrest dat zij niet heeft uiteengezet op welke wijze de richtlijnen 2005/85, 2011/95 en 2013/32 zouden zijn geschonden.

Verzoeksters kritiek is gericht tegen de aanvankelijk bestreden beslissing en niet tegen het bestreden arrest vermits zij in het middel volledig voorbijgaat aan de motivering van dat arrest.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door de algemene opmerking in het middel dat de procedure niet toelaat te verzekeren “dat de tolk en de ambtenaar de taal gebruiken die zij voldoende beheersen om de verklaringen van de asielzoeker over te brengen, *quod non in specie*” en “dat de advocaat van de asielzoeker zelf, overeenkomstig de taal van de procedure, de betrouwbaarheid van de uitgewisselde gezegden tussen de ambtenaar en de tolk zou kunnen controleren”. Verzoekster licht haar kritiek immers niet anders toe dan met de herhaling van haar middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

25. Het vijfde middel is niet-ontvankelijk en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

Alleen al om deze reden dient niet te worden ingegaan op de door verzoekster in ondergeschikte orde in het licht van dit middel voorgestelde prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twee juli tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques